

POZNÁMKY A ŠPLECHY ZO STRETKA

Je etapa chaosu nevyhnutná?

Áno. Je totiž reakciou na odlišnosti. A tých máme neúrekom. Dokonca aj keby sme boli naľaku veriaci ľudia, túžiaci naplniť Kristovu vôľu najlepšie ako vieme a byť tou najlepšou farnosťou, ako len dokážeme byť – aj tak by sme mali v mnohom rôzne názory na to, ako to urobiť. Rôznosť tu proste je – a môžeme na ňu reagovať alebo PRÁZDNOTOU (o tom nabudúce), alebo CHAOSOM, čiže konfliktom – jedno či bude mať podobu hlučnej hádky alebo relatívne kultivovanej diskusie a argumentovania.

KONFLIKT JE CENA ZA KOMUNITU. Ak ho nechcete „zaplatiť“, komunitu nedosiahnete. Len konflikt Vám totiž umožňuje urobiť rozhodnutie, ktoré ku komunite vedie. Ak sa budete konfliktu vyhýbať – a považovať ho za niečo zlé – nikdy komunitu nedosiahnete. Konflikt sám osebe nie je zlý. Zlým bude len vtedy, ak bude viesť k zániku Vašej skupiny. Ale aj potom to nebude konflikt, ktorý bude vinný za Váš neúspech, ale Vaša neschopnosť využiť ho a cez neho ku jednote komunity dospieť.

Znamená to, že v etape KOMUNITY už odlišnosti nebudú?

Áno aj nie:

- **NIE** v tom zásadnom. Ak podľa Exupéryho láska znamená „hľadiť jedným smerom“, potom komunita musí byť úplne zajedno čo do toho jedného smeru. Ťažko by ste tvorili komunitu napríklad medzi kresťanmi a revolučnými marxistami. Aj keby ste sa dokázali v niečom zhodnúť (napríklad že chcete zhodne pomôcť hladujúcim ľuďom), nikdy by ste nevytvorili opravdivú komunitu, zdieľajúcu životy, pretože Vaša rozdielnosť by sa týkala samotného zmyslu života, samotného toho najzákladnejšieho smeru, ktorým by ste mali spoločne hľadiť.
- **ÁNO** v tom nie zásadnom. Rozdielnosti v komunite nie je prekážkou, ale obohatením – práve preto, že v komunite už rozdielnosť nevedie ku konfliktu. Konflikt je prekonaný a práve cez toto prekonanie sa dostávame do stavu komunity, ktorý nie je ani rozdielnosťou, ktorá rozbíja jednotu, ani jednotou, ktorá v uniformite ničí pestrosť a rozdielnosť, ale dokonalou jednotou v dokonalej slobode rozdielnosti.

Ešte raz k záväznosti...

Väčšina ľudí sa konfliktu vyhne odchodom. A to dokonca skôr, než konflikt chaosu prepukne. Povedia si: „Mne toto nesedí... ja by som to robil inak“ – a potom, aby zbytočne neboli tými, ktorí „rozbíjajú“ a tak, radšej odídu preč.

Cirkev vyžaduje ľudí, ktorí:

- Vedia, čo chcú – naučiť sa žiť jednotu komunity, komunitu Cirkvi;
- Vedia prečo to chcú – lebo iná cesta k spáse nejestvuje;
- Vedia, kadiaľ vedie cesta – cez chaos a konflikt, ktorý jednoducho musia „pretrpieť“ a v ňom dozrieť a dorásť do veľkosti komunity a preto ich konflikt neprekvapí ani neznechutí;
- A vedia že to chcú – a preto stoja pri sebe a neopustia sa, ale spolu po tejto ceste idú.

Inak máme smolu...

Lahostajnosť...

Lahostajnosť môže byť takou neviditeľnou formou odchodu z komunity – aj keď v nej fyzicky ostávame. Postoj „Mne je to jedno... rozhodnite si to Vy...“ znamená, že sa vlastne na živote a smerovaní skupiny nepodieľame, hoci z nejakých dôvodov či ohľadov v nej fyzicky ostávame. Ak nás iní nechajú na pokoji, možno sa nejaký čas takto viezť budeme. A potom nás to asi aj tak omrzí a my sa vytrátime. Alebo, ak nás niekto bude nasilu vťahovať do diania a chaosu skupiny, tak sa začneme vzpierať (a staneme sa súčasťou chaosu), alebo utečieme preč aj fyzicky a skupinu opustíme.

Strach zo zlyhania a obviňovanie

Strach zo zlyhania v etape chaosu – že namiesto jednoty sme na pohľad stále rozdelenejší a rozhádanejší a možno dokonca sa rozhnevaní rozídeme a všetko to skončí strašným neúspechom a strašnou hanbou – povedie isto aj k hľadaniu vinníkov a k obviňovaniu sa navzájom z toho, že ten tam je „ten, čo to rozbíja... čo vnáša nepokoj...“ a podobne. Budeme mať pokušenie nájsť si niekoho, koho z toho všetkého obviníme a odsúdime a možno aj spomedzi seba vylúčime... Pozor na to!